

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Mijn boekenkraam op het Lange Voorhout in Den Haag fungeert bij tijd en wijle als een trefpunt voor natuurmensen. Van de man die alles over zeemeerminnen verzamelt tot een fanatieke DBA-er (soortenjager) krijg ik aan de kraam. Zodoende kwam ik enkele weken geleden al snel te weten dat een groepje Zwarte Ooievaars in de omgeving van de hofstad was neergestreken. Die mededeling deed me denken aan een vroege zondagmorgentocht, lang geleden, naar de duinen bezuiden Katwijk. Met Jan Hoek en Ton Plug gingen we op zoek naar drie Zwarte Ooievaars die daar waren gesignaleerd.

De bewuste vogels zagen wij die morgen niet, maar bij het verlaten van het gebied liepen wij tegen drie ons onbekende plevieren op. Deze scharrelden wat langs de rand van het fietspad en waren vrijwel handtam. Als snel trokken we gedrieën dezelfde conclusie: Morinelplevieren! In de nazomer werden deze vogels dikwijls op De Beer gezien, maar voor onze omgeving zeker een zeldzaamheid.

Ooit schreef ik dat het leukste boek van Bengt Berg zijn verhaal over Oland is: Het verloren paradijs. Ik neem dat terug. Dezer dagen las ik dat boekje nog eens, en tevens zijn boek over de Morinelplevier: Mijn vriend uit Lapland. Nog afgezien van de inhoud, alleen de voorplaat al is om verliefd op te worden. Lahol noemde hij de

vogel die in Lapland broedde en bij haar/zijn nest bracht hij een aantal weken door.

Ooit deelden we met enkele vrienden de ervaringen van Bengt Berg. Ook in Lapland trotseerden wij de muggen en zochten net als hij naar een broedende Morinel. Na lang zoeken lukte dat en stonden we op niet meer dan een meter van een nest met broedende vogel. Later lagen we rond Lahol zonder dat de vogel een spier vertrok. Bengt Berg schrijft in zijn boek, en laat dat ook op foto's zien, dat hij zijn hand voor de vogel op de grond legt en dat het beestje op zijn hand stapt. Hij nam zelfs de eieren in zijn hand en liet de vogel er op broeden. Dat hebben we maar niet geprobeerd, maar het is toch een bijzondere ervaring: een wild dier dat geen enkel gevaar in de mens ziet. Zo mooi als Bengt Berg kan ik die ervaring niet beschrijven dus laat ik hem aan het woord:

“En daar zat hij nu weer en blikte trouwhartig in mijn gelaat. Kleine Lahol! Hoe weinig bevroedde hij toen, welk een vreugde hij een mensch bereidde. Want, al was het mij ook vroeger vergund geweest den weg te vinden, die mij tot vlak bij de schuwe dieren bracht en met listen hun vrees te overwinnen, toch heeft geen hunner mij zoo met dankbaarheid vervuld voor één der rijkste oogenblikken van mijn leven dan de kleine vogel hier in het gebergte. Voorzover het, zonder den vogel te storen, mogelijk was, had ik mij op een steen bij het nest uitgestrekt en daar lag ik lang om alleen maar naar hem te kijken. Rondom ons en boven het berggebied stond de stralend-warme zomerdag en in mijn hand broedde de kleine vogel vertrouwelijk op zijn eieren, zooals ik mij dat had gedroomd en gewenscht, dat hij mocht doen. Door de halmen in mijn hand voelde ik het slaan van zijn hart.”

W.Andelaar

